

Dat softe gedoe allemaal, gewoon “blijf!”

Sinds enige tijd is het ook door de wetenschap erkend: honden kennen emoties! Ja duuuuh, zul je als hondeliefhebber waarschijnlijk uitroepen, dat wisten wij hondeneigenaren toch al lang?! Toch wil ik daar nog eens even wat dieper op ingaan. Iedere hondeneigenaar zal het met deze ontdekking roerend eens zijn. Ook Bello kent verdriet, plezier, ongerustheid, angst en ga zo maar door. Weinig hondeneigenaren zullen dat ontkennen. Maar toch.....

Wat ik met enige regelmaat merk is dat de emoties van onze al dan niet trouwe viervoeter weliswaar in theorie wel erkend worden, in de praktijk worden deze emoties vaak niet herkend, niet geaccepteerd of afgedaan als aanstelleritis. Dat is een beetje het probleem met het “opperwezen” mens. Wij willen best erkennen dat een dier emoties heeft, maar leggen deze emoties vervolgens langs onze eigen meetkundige lat. Wij bepalen als het ware of deze emoties terecht zijn. En waar de hond misschien dodelijk ongerust is over een situatie, vinden wij dat hij zich gewoon maar niet zo moet aanstellen. En gaan daarbij compleet voorbij aan de emoties die nu juist voor de hond zo zwaarwegend en absoluut reëel zijn.

Neem de hond die na de les even aan een boom of paaltje wordt gezet terwijl de eigenaar nog geen vijf meter verderop even een bakje koffie gaat pakken. Wat zien wij mensen? Wij zien een hond die zich vreselijk aanstelt! Hij piept, blaft, springt, draait zijn lijn in de knoop, hijgt, geeuwt, enzovoorts. Wij schamen ons kapot voor dit aanstellerige gedrag en roepen naar de hond dat ‘ie stil moet zijn, lopen er nog eens naar toe, dwingen hem in de “af” met veel gesjor en lopen vervolgens weer weg in de hoop dat ‘ie nou “eens even normaal gaat doen”. Kom op zeg! Wat een aansteller die hond! Of negeren dit irritante gedrag compleet, want dat hebben we immers geleerd: ongewenst gedrag negeren en gewenst gedrag belonen, toch?!

Nou eens even door de ogen van de hond: Net ruim een uur lang lekker alle aandacht van de eigenaar gehad. Fijn met je baas aan het trainen geweest en dan zit je ineens vast. Te midden van andere honden en mensen en je baas loopt zo bij je weg. Wat gaat ‘ie doen? Komt ‘ie nog wel terug? Wat nu? Je wordt radeloos! Stel dat ‘ie nou niet terug komt? Dat ‘ie je helemaal vergeet? Paniek! Of minstens een enorme ongerustheid overvalt je.

Flauw? Aanstelleritis? Soft gedoe?

Wat wij er als mens ook van mogen vinden, voor de hond is dit de realiteit. Voor hem is het niet vanzelfsprekend wat er allemaal gebeurt. Hoe moet hij nou weten dat je gewoon een kop koffie gaat halen en daarna weer terug komt? Omdat je dat de vorige drie lessen ook gedaan hebt? Zo werkt het dus niet in het brein van de hond. Zijn emoties zijn zijn realiteit. Maar wij mensen vinden dat hij zich aanstelt. Zijn emoties zijn in onze ogen onnodig en worden dus ontkend. En dat is een gemiste kans.

Want deze emoties zijn er nu juist de oorzaak van dat veel honden zoveel moeite hebben met alleen thuis blijven, ergens even aan een paaltje te moeten wachten of simpelweg, de blijf-oefening.

Tijdens de blijf-oefening zie je direct het verschil. Je hebt de hond die vol vertrouwen zijn positie aanhoudt. Hij heeft de tijd gekregen om stap voor stap te leren dat er helemaal niets verontrustends aan de hand is. Hij herkent de oefening, heeft geleerd vertrouwen te hebben in zichzelf en in de eigenaar. Het komt niet eens in hem op dat er ook maar iets vervelends zou kunnen gebeuren, simpelweg omdat zich tijdens zijn training nooit, geen enkele keer, vervelende emoties hebben voorgedaan. Kortom hij ligt, zit of staat "als een huis".

Dan heb je de hond die eigenlijk al te herkennen is aan zijn eigenaar. De eigenaar geeft nog eens een extra commando aan de hond, spreekt zijn "blijf" dreigend en vermanend uit en begeeft zich onzeker en nog eens achteromkijkend bij de hond vandaan. Of je hebt de bluffende eigenaar. Deze doet net of deze oefening helemaal niets voorstelt en zijn hond dat wel even doet. Hij draait zich in één keer om en loopt met flinke, ferme pas bij de hond vandaan. Mogelijk blijft hond nr. twee totaal verbouwereerd zowaar nog liggen ook. Misschien blijft zelfs hond nr. één nog wel liggen, maar negen van de tien keer gaat de oefening volkomen de mist in. De hond loopt achter de eigenaar aan in de hoop daar steun en troost te vinden in al zijn onzekerheid, maar wordt vervolgens hardhandig en ferm weer terug gezet op zijn plaats. "Blijf! Zei ik!" Met een beetje "geluk" is de hond nu zo onder de indruk dat hij zowaar nog blijft liggen ook. "Zie je wel, allemaal aanstelleritis", aldus de eigenaar! Deze hond heeft de blijf-oefening nooit correct aangeleerd, weet niet wat te doen en is één en al onzekerheid.

Dus emoties, ja, echt wel, maar zolang ze ons maar niet in de weg staan! Toch?

Neem dus de tijd om al dit soort dingen rustig op te bouwen. Na de les een kop koffie? Prima. Maar kan je hond dit nog niet aan, wachtend aan een paaltje, blijf dan naast hem staan (letterlijk en figuurlijk!). Steun hem. Laat hem vertrouwen krijgen. Er is heus wel iemand die je je koffie even aan wil geven. Voorkom die heftige emoties bij je hond. Maak er een oefening van. Doe een stapje opzij terwijl je hond vast zit en stap weer terug. Wat een knappe hond! Dan een stapje vooruit en weer terug. Wow, knap! Merk je geen ongerustheid, probeer dan eens twee stapjes opzij te doen en weer terug. Wat een super knappe hond! En dan klaar voor vandaag. En merk je dat je hond al bij twee stapjes opzij ongerust wordt, doe je hem dit gewoon nog niet aan. Eerst maar eens wennen aan die ene stap! We noemen het niet voor niets een stappenplan!

Tijdrovend? Jazeker! Dat is (goede) hondentraining nou eenmaal! En toch! Een rustige, langzame opbouw in het begin, zet meer zoden aan de dijk dan steeds maar te hard willen gaan. Dan blijf je in het geworstel van "doet 'ie het of doet 'ie het niet" hangen. En wat erger is, blijft je hond onnodig nare emoties houden.

Soft gedoe? Ja zeker, in onze ogen misschien wel. Maar je hond zal je zeer dankbaar zijn voor wat meer soft gedoe in zijn training!